

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hódi Anikó ügyvéd által képviselt felperesnek, a Kovács Kázmér Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen, tartozás megfizetése iránt indított perében, a Balassagyarmati Törvényszék 2012. január 24. napján meghozott, 21.P.20.080/2010/56. számú ítélete ellen, az alperes részéről 57. és 58. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését pedig azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a késedelmi kamat az Európai Központi Bank által alkalmazott refinanszírozási kamatlábnak megfelelő mértékű.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 430.000 (négy százharmincezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes **külföldi** forgalmi rendszámú gépkocsijával 2008. július 17-én az ... autópálya ...-i bevezetőjénél a közlekedési lámpa jelzésére megállt. Az alperes által üzemben tartott nyergesvontatóból és félpótkocsiból álló járműszerelvény eközben hátulról a felperes gépkocsijának ütközött. A baleset során a felperes járművében olyan súlyos sérülések keletkeztek, hogy az gazdaságosan már nem volt javítható.

A felperes a Ptk. 339. § (1) bekezdése, illetve 345. § (1) bekezdése alapján végleges keresete szerint elsődlegesen 19.200 euró kártérítés és ennek 2008. július 17. napjától számított az Európai Központi Bank által meghatározott bankközi EULIBOR kamatláb alapulvételével meghatározott késedelmi kamata, továbbá 1.662 euró **külföldi** szakértői költsége, és annak ugyanilyen mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni alperest. Másodlagosan az alperes

marasztalását forintban indítványozta. A 19.200 euró kártérítést a gépjárműve 21.200 eurós kárkori érték és a maradvány értékesítéséből befolyt 2.700 euró különbözeteként határozta meg, melyhez hozzászámította a roncs **külföldre** szállításával felmerült 700 euró költségét.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját, összecszerűségét egyaránt vitatta. Azzal érvelt, hogy a felperes indokolatlanul fékezett, mert a saját sávjára vonatkozó jelzőlámpa jelzése még zöld volt. Álláspontja szerint, mivel nem maga vezette a gépkocsit, saját személyében kárt sem okozhatott felperesnek. A kárfelelősség alól továbbá kimentette magát, mivel a megfelelő képzettségű járművezető vezette a járműszerelvényt, és rendelkezett kötelező felelősségbiztosítással. Utalt arra a bírói gyakorlatra, amely szerint érvényes kötelező felelősségbiztosítás esetén helytállásra csak a biztosító kötelezhető. Állította, hogy a felperes kárát nem ő, hanem a felelősségbiztosítója okozta a fizetéseképtelenné válásával, továbbá a PSZÁF és a Magyar Állam az ezzel összefüggő mulasztásukkal. Hivatkozott arra is, hogy a felperes kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, amennyiben indokolatlanul **külföldi** kárszakértőt vett igénybe, és a sérült gépkocsiját **külföldre** szállíttatta. Hangsúlyozta, hogy a felperes magyar állampolgár, Magyarországon bejelentett lakóhellyel rendelkezik, ezért kárát forintban kell megtéríteni. Az eladási ár helyett a szakértő által megállapított 5.000 eurós roncsértéket kérte figyelembe venni. Állította ugyanis, hogy a felperes csak a baleset után két évvel értékesítette a roncsot, az időmúlás miatt bekövetkezett értékvesztés következménye viszont nem hárítható reá.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével az alperest 19.200 euró és ennek 2008. július 17. napjától a kifizetésig a mindenkori késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes, az Európai Központi Bank által meghatározott irányadó kamatlábnak megfelelő mértékű késedelmi kamat, továbbá 1.662 euró és 735.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Indokolása szerint a felperes előadása, az alperes járműszerelvénye vezetőjének tanúvallomása, valamint a kárbejelentő és a szakértői vélemény alapján megállapítható volt, hogy az alperes nyergesvontatójának megcsúszó pótkocsija a felperes már álló gépjárművébe ütközött. Megállapította, hogy a gépjármű veszélyes üzemi jellege nem szűnt meg azáltal, hogy a közúti forgalomban való részvétele során rövid időre megállították. Kifejtette, hogy a veszélyes üzemek találkozása során keletkezett kár megtérítésére a Ptk. 346. § (1) bekezdésének utalása folytán a Ptk. 339. § (1) bekezdése alkalmazandó. Kiemelte, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy felperes nem a saját sávjára vonatkozó jelzőlámpa jelzésére állt meg. Álláspontja szerint a KRESZ 9. § (4) bekezdés c./ pontja értelmében a felperes akkor sem járt volna el szabálytalanul, ha a lámpa sárga jelzésénél áll meg. Ugyanakkor az alperes járművezetőjének magatartása felróható volt, mert hirtelen sávot váltott és közben fékezett is, aminek következtében a járműszerelvény félpótkocsija kitört. Utalt arra, hogy a perben nem volt vitás, hogy a járműszerelvényt az alperes alkalmazottja vezette. Az alperesnek így módon a Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján fennállt a felelőssége az alkalmazottja által a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek okozott károkért. Utalt arra is, hogy a gépjárművek kötelező felelősségbiztosításáról szóló 190/2004. (VI.

8.) Korm. rendelet 8. § (1) bekezdése csak a lehetőségét teremti meg annak, hogy a károsult kárigényét közvetlenül a károkozó gépjármű üzemeltetőjének felelősségbiztosítójával szemben érvényesítse. Ez a rendelkezés azonban nem érinti a károkozónak a Ptk. szabályai alapján fennálló deliktualis felelősségét. A károkozó és a felelősségbiztosítója az okozott kárért egyetemlegesen felelnek. Ezért az alperes sem mentesülhetett a kár megtérítése alól arra hivatkozással, hogy kötelező gépjármű felelősségbiztosítás fennállására tekintettel csak a biztosító kötelezhető helytállásra. Nem tartotta relevánsnak ebből a szempontból, hogy a PSZÁF vagy a Magyar Állam követett-e el mulasztást az alperes felelősségbiztosítójának felügyelete terén, illetve az irányadó jogi szabályozással összefüggésben. A kár összegszerűsége tekintetében megállapította, hogy a kirendelt igazságügyi műszaki szakértő megerősítette a **külföldi** szakértő azon megállapítását, hogy a felperes gépjárműve gazdaságosan nem volt javítható. A **külföldi** szakértő véleményének megállapításait reálisnak, és a **külföldi** értékviszonyoknak megfelelőnek tartotta. Kiemelte, hogy a felperes igazolta, hogy életvitelszerűen **külföldön** él. A gépjárművét **külföldi** banki hitel igénybe vételével vásárolta, azt **külföldön** helyezték forgalomba, és ott kötött rá kötelező gépjármű felelősségbiztosítást is. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint igazoltan került sor a gépjármű **külföldre** szállítására és a kár ottani szakértővel való felmérésére. A felperes vagyonában bekövetkezett értékcsökkenés számításánál maradványértékként nem a szakértői becsléssel megállapított értéket, hanem a felperes által elért vételárat vette figyelembe. A felperes tényleges kára ennek megfelelően 18.500 euróra adódott, amelyhez hozzászámította a szállítás 700 eurós költségét. Megállapította, hogy euróban történő marasztalás esetén a késedelmi kamat mértéke az Európai Központi Bank által alkalmazott kamatlábbal azonos. Utalt arra, hogy a felperes módosított keresete szerint a **külföldi** szakértői költségét már nem kárként, hanem perköltséggként érvényesítette. A perköltség megfizetése azonban csak az ítélet jogerőre emelkedését követően válik esedékessé a Pp. 77. §-a alapján. Ezért az ítéletben a perköltség után késedelmi kamat külön nem állapítható meg.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján annak hatályon kívül helyezését kérte. Hivatkozott a gépjárművezetőjének tanúvallomására, amely alapján álláspontja szerint tényként megállapítható, hogy a kereszteződésben a közlekedési lámpa a sávjában sárga jelzést mutatott. Álláspontja szerint ebből az következett, hogy a felperes nem állhatott meg a saját sávjára vonatkozó jelzőlámpa jelzésére, mert akkor a tanú nem érte volna el a kereszteződést sárga jelzésnél. Utalt ebben a körben a kirendelt szakértő véleményére, amely szerint a kanyarodó sávra vonatkozó jelzőlámpa 17 mp-el hamarabb vált pirosra, mint az egyenesen haladó. Mindebből arra következtetett, hogy a felperes indokolatlanul fékezett és ez a magatartása indította a járművezetőjét a kényszerű irányváltásra és fékezésre. Ennek következtében viszont a felperest legalább közrehatás terheli a bekövetkezett balesetért. Hivatkozott arra, hogy a bíróság indokolatlanul kötelezte a kár euróban való megtérítésére. A felperes ugyanis magyar állampolgár, Magyarországon állandó

lakóhellyel rendelkezik. A pénztartozást pedig a teljesítés helyén érvényes pénznemben kell kiegyenlíteni. Utalt arra, hogy a felperes csak évekkel a káreseményt követően értékesítette a roncsot, az eltelt idő alatt az abban bekövetkezett értékcsökkenés azonban az okozati összefüggés hiányában nem vonható a felelősségi körébe. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes felróhatóan nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének. Különösebb indok nélkül szállította **külföldre** a gépkocsiját és mérette fel kárát magán-szakértővel, annak ellenére, hogy a kárfelmérést bármelyik magyar szerviz, vagy a biztosítója is elvégezte volna. Ez a magatartása indokolatlan szállítási és szakértői többletköltséget eredményezett. Álláspontja szerint a felperes nem igazolta, hogy a saját biztosítójának is be kellett mutatnia a gépkocsit, másrészt ez a tényállítás a magán-szakértő igénybevételének szükségtelenségét igazolja. A fellebbezési tárgyaláson hivatkozott arra is, hogy a 2012. november 24-én hatályba lépett 2012. évi CLXII. törvény alapján vele szemben nem, kizárólag a felelősségbiztosítóval szemben érvényesíthető a felperes kárigénye.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kiemelte, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a jobbra kanyarodó sáv lámpájának jelzésére állt meg. Ezzel szemben az alperes gépjárművezetője a kárbejelentő lapon a felelősségét elismerte. Utalt arra, hogy az alperes megszegte a KRESZ 25. § (1) bekezdésének és 27. § (1) bekezdésének szabályát, melyek szerint a követési távolságnak elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy az elöl haladó jármű mögött, annak hirtelen fékezése esetén is meg lehessen állni. Változatlanul utalt arra is, hogy életvitelszerűen **külföldön** él, ott végleges munkavállalási engedéllyel, lakásbejelentővel rendelkezik. A gépjárművet **külföldön** vásárolta, ott helyezték forgalomba, **külföldi** rendszámmal és biztosítással rendelkezett, és **külföldi** banki hitellel volt terhelt. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg euróban a neki járó kártérítés összegét. Utalt arra is, hogy a biztosítójának való bemutatás, a tárolás és a forgalomból való kivonás miatt köteles volt a járművét **külföldre** szállítani. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen értékelte, a másodfokú eljárásban pedig nincs lehetőség a bizonyítékok felülmérlegelésére.

A fellebbezés nem érintette, ennek következtében a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek a felperes **külföldi** szakértői költsége után érvényesített késedelmi kamatigényét elutasító rendelkezése.

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az alperes fellebbezési kérelmeinek sorrendjétől függetlenül az ítélet táblájának elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy van-e akadálya az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának. Az alperes alapvetően a nagy terjedelmű további bizonyítás szükségességében jelölte meg az ítélet hatályon kívül helyezésének indokát. Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította a károkozó magatartásának felróhatóságát. Az ítélet tábla ezzel kapcsolatban kiemeli, hogy a felelősség alóli mentesülés érdekében a felróhatóság hiányának bizonyítása az alperest terhelte.

Az elsőfokú bíróság a feleket a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről megfelelő tájékoztatásban részesítette. Az indítványaik alapján a bizonyítási eljárást teljes körűen lefolytatta, nem maradt fenn olyan bizonyítási indítvány, melynek elrendelését mellőzte. Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla nem talált a bizonyítással összefüggésben olyan hiányosságot, vagy eljárási szabálysértést, amely a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdése alapján szükségessé tette volna az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Az alperes érvelése szerint a 2012. november 24-én hatályba lépett a ... Általános Biztosító Egyesülettel kötött kötelező gépjármű felelősségbiztosítási szerződéseken alapuló kártérítési igények érvényesítésével kapcsolatos szabályokról szóló 2012. évi CLXII. törvény rendelkezései ugyancsak az érdemi döntés akadályát képezik. A törvény 1. § (1) bekezdése szerint a ... Általános Biztosító Egyesülettel szemben a vagyonszármazási eljárás során az arra alkalmazandó szabályok szerint bejelentett kötelező felelősségbiztosítási szerződéseken alapuló - még meg nem térített - megalapozott kártérítési igények rendezéséhez meghatározott többlet pénzeszközöket a Magyar Biztosítók Szövetsége fizeti meg az Egyesület számára. A törvény 2. §-a kimondja, hogy ezeket a kártérítési igényeket az Egyesület az Alapszabályában foglaltak szerint meghatározott vagyonszármazási eljárásra alkalmazandó sorrendnek megfelelően elégíti ki. A törvény 3. §-a pedig megállapítja, hogy a kötelező gépjármű felelősségbiztosítási szerződéseken alapuló kártérítési igényeket az Egyesülettel szemben kell érvényesíteni.

A felperes a Ptk. 348. § (1) bekezdésén, illetve 339. § (1) bekezdésén alapuló kártérítési igényt érvényesített a perben az alperessel szemben. A károkozó a Ptk-ban meghatározott általános, illetve speciális kárfelelősségi alakzat alapján, a biztosító pedig a kötelező gépjármű felelősségbiztosítás szabályai szerint tartozik helytállni ugyanazon károkért. A károsult igényét választása szerint a károkozóval, közvetlenül a felelősségbiztosítóval, vagy mindkettőjükkel szemben is érvényesítheti. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság ítéletében arra, hogy a károkozó és a biztosító a károsulttal szemben az egyetemleges kötelezettség szabályai szerint felelnek. A Ptk. 337. § (1) bekezdése értelmében egyetemleges kötelezettség esetén minden kötelezett az egész szolgáltatással tartozik. A Ptk. 337. § (3) bekezdése pedig azt is kimondja, hogy minden kötelezett a többiekkel megillető kifogásokra csak annyiban hivatkozhat, amennyiben a kifogások a jogosult kielégítésével kapcsolatosak. A nem a jogosult kielégítésével kapcsolatos körülményekre tehát csak az a kötelezett hivatkozhat eredményesen, akinek a jogosulttal fennálló jogviszonyából ezek a tények erednek.

A biztosító fizetése képtelenné válására tekintettel megalkotott törvényi szabályozás a biztosítóval szembeni igények érvényesítésének módját és feltételeit rendezte. Ez a jogszabály a károkozónak a Ptk. szabályai alapján korábban fennálló felelősségét semmiben nem érintette. A törvény 7. § (1) bekezdése ugyan a kötelező gépjármű felelősségbiztosítási szerződésen alapuló kártérítési igény fogalmát jelentősen kiszélesítette, amikor minden olyan követelést e fogalom körébe vont, amelyet az Egyesülettel kötött kötelező gépjármű felelősségbiztosítási szerződés alapján az

Egyesület köteles megtéríteni, bármely arra jogosult személynek. A felperes keresetében érvényesített igény is ilyen, de a törvény 3. §-ában írt rendelkezést az igényérvényesítésre vonatkozóan csak úgy lehetett értelmezni, hogy a törvény hatályba lépése után érvényesített kárigényeket kell az Egyesülettel szemben érvényesíteni. A felperes az alperessel szembeni igényét már 2009. novemberében érvényesítette, ezért az új törvény hatálybalépése nem jelentette jogi akadályát a felperes alperessel szembeni igénye elbírálásának. Ezt az értelmezést támasztja alá a törvény 4. § (2) bekezdésében írt szabály is, amely a hatálybalépést követő 180 napon túli egyezséggel és jogerős ítélettel lezárásra került kártérítési igények fedezetére vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz. Az alperes jogainak védelmét a törvény 6. § (1) bekezdése megfelelően biztosítja azzal, hogy a hatálybalépést követően az Egyesület károkozó üzembetartó tagjával szemben a végrehajtási eljárás indítását kizárja. Az elsőfokú bíróság ítélete ezért érdemben felülbírálható volt, és az annak megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem megalapozottságát - az előzőekben kifejtettek szerint - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kellett megítélni.

Az alperes felelősségének alapjául az a magatartás szolgált, hogy az általa üzemeltetett gépjármű a megálló felperes gépkocsijának - sávváltás közben - hátulról nekiütközött. Ezzel a járművezetője a KRESZ 25. § (1) bekezdésének és 27. § (1) bekezdésének szabályait megszegte. Az alperes a teljes kárfelelősségének fennálltát azon az alapon vitatta, hogy a felperes megállása a kereszteződésben indokolatlan volt, mert a haladási sávjában a jelzőlámpa ekkor még zölden világított. Az alperes hivatkozásával szemben a járműszerelvénnyét a baleset idején vezető tanú egyértelműen nem állította, hogy a felperes a lámpa zöld jelzésére állt meg. Vallomásából inkább az következett, hogy a lámpa éppen váltott, és már sárga jelzést mutatott (12. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal első bekezdése, 10. oldal első bekezdésének nyolcadik és kilencedik mondata, 11. oldal második, harmadik és ötödik bekezdése, továbbá 12. oldal első bekezdése). A tanú vallomását tehát nem lehetett kétséget kizáró bizonyítékként elfogadni arra nézve, hogy a felperes a kanyarodó sáv forgalmi jelzőlámpájának jelzését vette figyelembe. A helyszínen kitöltött baleseti bejelentőben az alperes gépjárművezetője a felelősségét elismerte. Az elsőfokú bíróság ezért a bizonyítékok helyes értékelése alapján jutott arra a következtetésre, hogy a teljes kárfelelőssége fennáll. A KRESZ 9. § (4) bekezdés c./ pontjának főszabálya szerint ugyanis a jelzőlámpa sárga fénye esetén az útkereszteződésnél meg kell állni. A felperes részéről így semmilyen közlekedési szabályszegés nem volt kimutatható.

Az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy a felperes kárának számítása során nem a szakértő által megállapított elméleti maradványértéknek, hanem a felperes által igazolt értékesítési árnak kellett jelentőséget tulajdonítani. A felperes vagyona ugyanis a baleset következményeként ténylegesen ilyen értékkel csökkent. Az eljárás során pedig nem merült fel adat arra nézve, hogy a roncs értékesítése a felperesnek felróható okból nem történt meg korábban, illetve a szakértő által megadott magasabb értéken.

Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság ítéletében arra is, hogy a teljes kártérítési felelőssége körében a Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján az alperes nemcsak a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenésnek, hanem annak a költségnek a megtérítésére is köteles, amely a károsultat ért vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez volt szükséges. A felperes igazolta, hogy **külföldön** él, a gépjárművét **külföldi** banki hitelből vásárolta, azt **külföldön** helyezték forgalomba és ott kötött rá felelősségbiztosítást. Mindezen körülmények indokolták a sérült jármű **külföldre** szállítását, annak bemutatása, tárolása, illetve forgalomból való kivonása érdekében.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felperes a Ptk. 340. § (1) bekezdése szerinti kárenyhítési kötelezettségét megszegte, és magatartása a kár mértékére kihatott. Az alperes azonban a felperes által bizonyított körülményekkel szemben nem tudta igazolni, hogy a felmerült szállítási költség felesleges, vagy indokolatlanul eltúlzott mértékű volt. A bizonyítatlanság következményét pedig a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében az alperes terhére kellett figyelembe venni.

A felperes a **külföldi** szakértő igénybevételével felmerült költségét végső soron már nem kártérítésként, hanem a Pp. 75. § (1) bekezdése szerinti perköltséggént érvényesítette, az elsőfokú bíróság pedig ennek megfelelően marasztalta az alperest. Ebből következően e költség vonatkozásában a bíróságnak csupán azt kellett vizsgálnia, hogy a célszerű és jóhiszemű igényérvényesítés keretei között ez a kiadás szükséges és indokolt volt-e a felperes részéről. Az ítéltábla megállapította, hogy a **külföldi** szakértő a sérült jármű megtekintése alapján a kár teljes körű felmérését követően végzett kárszámítást és adott szakértői véleményt. A perben kirendelt igazságügyi szakértő a **külföldi** szakértő véleményét teljes egészében elfogadta, és a kárt vele azonos mértékben állapította meg. A **külföldi** szakvéleményben rögzített adatok és körülmények, továbbá a **külföldi** ár- és értékviszonyok ismeretében megállapított értékek nélkülözhetetlenek voltak a jogvita elbírálásához. Az ítéltábla ezért az elsőfokú bírósággal egyezően indokoltnak találta a szakértői költség perköltséggént való felszámítását.

A Ptk. 292. § (1) bekezdése szerint a pénztartozás teljesítésének helye - ha jogszabály kivételt nem tesz - a jogosult lakóhelye, illetőleg székhelye.

A Ptk. 231. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a pénztartozást - ellenkező kikötés hiányában - a teljesítés helyén érvényben lévő pénznemben kell megfizetni.

A Polgári Törvénykönyv hatálybalépéséről és végrehajtásáról szóló 1960. évi 11. törvényerejű rendelet (Ptké.) 50. § (1) bekezdése szerint a Ptk. alkalmazásában lakóhely az, ahol az állampolgárnak bejelentett lakása van.

A 40. sorszám alatt becsatolt tartózkodási igazolással a felperes igazolta, hogy bejelentett **külföldi** lakcímmel rendelkezik. A végleges munkavállalási engedélyében

feltüntetett adatok, valamint a gépjárműve **külföldi** forgalomba helyezése folytán bizonyítottan kellett tekinteni azt a tényt is, hogy a **külföldi**, és nem az ugyancsak bejelentett magyarországi lakcímén lakik életvitelszerűen. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megalapozottan tekintette lakóhelyének a **külföldi** lakcímét, és rendelkezett ennek megfelelően a kártérítés euróban való megfizetése felől.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az euróban megállapított tőkekövetelés után a késedelmi kamatot is euróban kell teljesíteni. Szükségesnek tartotta azonban az irányadó késedelmi kamat mértéket annyiban pontosítani, hogy az, az Európai Központi Bank által az adott fél év első naptári napja előtt lebonyolított legutóbbi fő refinanszírozási műveletnél alkalmazott kamatlábnak felel meg. A késedelmi kamattal kapcsolatos rendelkezéseket újraszabályozó 2002. évi XXXVI. törvény a vonatkozó részében ugyanis a 2000/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálta. A központi bank által alkalmazott refinanszírozási kamatláb hazai megfelelőjeként került sor a jegybanki alapkamat késedelmi kamatként való meghatározására (2002. évi XXXVI. törvényhez fűzött indokolás III/3. pontja). Ebből következően az euróban teljesítendő követelések esetén ez a kamatláb volt alkalmazandó.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábra a késedelmi kamat mértékére vonatkozó pontosítással az elsőfokú bíróság érdemben egyébként helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes 100.000 forint és áfa összegű ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltségét is megfizetni.

A feljegyzett illeték viselése felől az ítéletábra az Itv. 59. § (1) bekezdése, 74. § (3) bekezdése, és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2012. december 12.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csóka István s. k.
Sándor s. k.
előadó bíró

Dr. Lente
bíró

A kiadmány hiteléül:
dr. Remesné Sütő Petra
bíróági ügyintéző